

Eduard Punset és ben conegut per la seva manera especial d'explicar-nos grans enigmes de la ciència a través de la televisió i els llibres, principalment. El seu èxit rau en el fet que gairebé totes les seves aportacions ens indiquen camins cap a la felicitat i el creixement personal i social. Fa un mes va venir al Prat per donar la conferència que va centrar l'acte inaugural del curs educatiu 2010-2011. El títol va ser: "Educació emocional i aprenentatge". Ara ens en parlarà una mica.

Eduard Punset,
comunicador científic

"S'ha de saber gestionar el que tenim de comú dins de la diversitat: les emocions"

Abans d'entrar en matèria, voldria que ens donés la seva impressió personal sobre el Prat.

Redescobrir aquesta petita urbs, amb la seva vida, m'ha encantat! És una ciutat ben coneguda per la seva obertura a l'exterior i a les idees dels altres. Té una semblança amb Babilònia.

Amb Babilònia, per què?

7.000 anys abans de Crist va ser la primera civilització en què es barrejaven moltes tendències noves. Alguna cosa així està passant ara al Prat.

Per què té tant de ressò entre tot tipus de públic, allò que vostè divulga?

Jo sóc un subproducte de la lluita amorosa entre el pensament dogmàtic i el científic. I el gran descobriment del món modern és la irrupció de la ciència en la cultura popular. Per primer cop, a la gent, se li pot explicar el que li passa per dins, i hi està demostrant un interès enorme. La gent s'adona que la ciència li pot resoldre qüestions que el pensament dogmàtic no resol: per exemple, com s'ha reaccionar davant d'un desamor.

I com s'ha de reaccionar?

La neurologia moderna diu que una emoció negativa s'ha de substituir per una de positiva de la mateixa intensitat, per la qual cosa s'ha de modificar l'entorn. Ja és una pista important.

Aquests coneixements es divulguen per mitjà d'alguns programes televisius més lúdics que científics...

És cert, estic totalment a favor de conciliar entreteniment amb coneixement. No és certa la dita aquesta de "La letra con sangre entra". T'ho dic per experiència pròpia.

Quin paper creu que hi juguem, les xarxes socials, en la divulgació de la ciència?

És un canvi radical i de gran impacte. Ara tot és instantani i universal. Això varia totalment els continguts i els models de l'aprenentatge.

També és una font de dispersió i distracció dels estudiants...

Això no és cert. El que els passa als estudiants no és que tinguin un dèficit d'atenció. El que passa és que no els interessa el que els diem. Els estem explicant les mateixes coses que ens explicaven a nosaltres i ens estan dient que no els interessin. Els educadors a l'avantguarda ja ho estan veient.

Com és l'educació emocional?

Arrenca del fet de descobrir que les emocions i les intuïcions són una font tan important de coneixement com el raciocini. Fa uns 2.000 anys es va començar a dir que el que compta és la raó, no l'emoció. Però sembla que la raó té poca utilitat quan no es té tota la informació, i cada cop més ens falten el temps i la informació necessària. Ens hem de basar més en la intuïció.

I com es fa per educar l'emoció en l'entorn educatiu?

Avui el món s'ha d'entendre d'una manera molt diferent de com l'enteniem quan nosaltres érem estudiants. En una aula, ara, tothom és diferent: la globalitat ens ha portat la diversitat, i això s'ha d'aprendre a gestionar. I com ho podem fer? Doncs gestionant el que tenen en comú alumnes tan diferents: les emocions.

I cap on hem d'anar?

Per exemple, s'ha d'ensenyar a treballar en grup, però no des de la competitivitat, sinó des de la cooperació entre tot l'equip. Un altre exemple, cal treballar la resolució de conflictes des de la intuïció, no des de les bufetades...

Considera que la nostra societat del benestar és prou feliç?

Amb tots els avenços que hem fet, encara ens falta... De vegades, ens sentim una societat que no és feliç. Penso que hi ha algunes mancances per arribar a la felicitat.

Quines mancances té la societat actual desenvolupada?

Per una part, penso que hi falta esforç personal. Jo dic en alguna publicació que sense emoció no hi ha projecte, però haig d'afegir-hi que sense esforç i treball personal tampoc no hi ha projecte. Com a societat, encara no ens hem adonat que l'esforç que hem de fer cada cop és més elevat i no ho tenim assumit. Un altre dèficit és la manca de reconeixement social davant la tasca que es desenvolupa. I per acabar, penso que la societat globalitzada ha portat algunes carències familiars que hem de resoldre amb celeritat.

Era bon estudiant?

Llavors ser bon estudiant era fer bones redaccions, i sí, ho feia bé. Ara ser bon estudiant és una altra cosa més complexa 🤖.

"Jo dic en alguna publicació que sense emoció no hi ha projecte, però haig d'afegir-hi que sense esforç i treball personal tampoc no hi ha projecte"

"En una aula, ara, tothom és diferent: la globalitat ens ha portat la diversitat, i això s'ha d'aprendre a gestionar"

"S'ha d'ensenyar a treballar en grup, però no des de la competitivitat, sinó des de la cooperació"